

Політологія

УДК 321.01:32.019.5(477)

DOI <https://doi.org/10.5281/zenodo.19363816>

Консервативний маніфест: основні засади (заповіді) націонал-консерватизму (Канон – тридцять і три світоглядних узрінь націонал-консерватизму)

Гай-Нижник Павло Павлович,

доктор історичних наук, Інститут політичних і етнонаціональних

досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України,

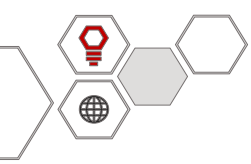
Київ, Україна, <https://orcid.org/0000-0002-8912-8398>

Прийнято: 16.03.2026 | Оpubліковано: 30.03.2026

Анотація. Консерватизм як ідеологія і суспільно-політична думка базується на усталених визначальних і основних засадах (каноні), що установлюють його світоглядні підмурівки та ідейні надбудови й обумовлюють його концептуальні оригінальність та унікальність. Від часу свого постання як ідеології, консерватизм пережив кілька ренесансів, еволюцій та етапів розвитку. Зрештою є його континентальні відмінності (як, наприклад, американський та європейський), так і доктринальні, пов'язані в тому числі авторськими інтерпретаціями тощо.

Консерватизм має як побутові чи суспільні ознаки й відмінності, так і філософські, світоглядні чи політичні тощо. Існують й різні відгалуження чи навіть окремі напрямки сучасного консерватизму як ідейно-політичного вчення, які цілком вже можна розглядати як окремі, але споріднені ідеології. Так, зокрема, найвагомішими з них є, орім класичного консерватизму, традиціоналістський консерватизм, ліберальний консерватизм, палеоконсерватизм, неоконсерватизм, нові праві, націонал-консерватизм тощо.

В Україні націонал-консервативна думка бере свій початок з кінця XVIII–

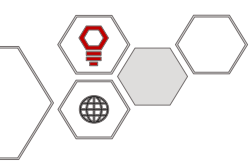

XIX ст., але концептуально сформувалася у першій половині XX ст. Як правило, українська націонал-консервативна ідеологія першої половини XX ст. розвивалася у семи класичних, тісно переплєтених між собою, характерних напрямках: соціал-етатистському (реформістсько-ліберальний націонал-консерватизм), поміркованому (демократичний націонал-консерватизм), християнсько-демократичному (християнський націонал-консерватизм), клерикально-традиціоналістському (клерикальний націонал-консерватизм) радикально-традиціоналістському (традиціоналістський націонал-консерватизм), націонал-радикальному (радикальний націонал-консерватизм, або консервативний націоналізм), класократично-монархічному (авторитарний націонал-консерватизм, або консервативно-монархічний націоналізм).

Найбільшої ваги і відомості, в тому числі й політико-ідеологічному сенсі, набув класократично-монархічний націонал-консерватизм, головним ідеологом якого був В. Липинський. В організаційному розумінні його представляв в еміграції Український Союз Хліборобів-Державників (УСХД), згодом – Союз Гетьманців-Державників (СГД) та короткий час Братство Українських Класократів-Монархістів, Гетьманців (БУКМГ), а також хліборобськими і гетьманськими організаціями, що базували свою ідеологію на засадах українського історичного легітимізму, класократії, елітаризму, традиціоналізму, християнства, примату приватної власності та монархізму у формі трудового дідичного гетьманату тощо (Гетьманський Рух).

Утім сьогодні докорінно змінилися не лише час (епоха), а й громадсько-політична і соціально-економічна структури українського суспільства й старі концепції та ідеології доконано не витримують викликів не лише сучасності, а й прийдешнього майбуття. Відтак увазі читача пропонується авторська концепція новітнього українського націонал-консерватизму у його світоглядному та ідейно-політичному каноні (засадах) й, що зрозуміло, публікується в рамках політико-ідеологічного дискурсу.

Ключові слова: націонал-консерватизм, консерватизм, неоконсерватизм, український консерватизм.

The Conservative Manifesto: The Fundamental Principles (Commandments) of National Conservatism (The Canon – Thirty-Three Worldview Principles of National Conservatism)

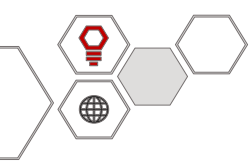
Pavlo Hai-Nyzhnyk,

Doctor of Historical Sciences, Kuras Institute of Political and Ethnic Studies
of the NAS of Ukraine, Kyiv, Ukraine,
<https://orcid.org/0000-0002-8912-8398>

Abstract. Conservatism, as an ideology and a socio-political doctrine, is based on established defining and fundamental principles (canons) that form the foundations of its worldview and its ideological superstructure, and which determine its conceptual originality and uniqueness. Since its emergence as an ideology, conservatism has undergone several revivals, evolutions and stages of development. Ultimately, there are both its continental differences (such as American and European) and doctrinal ones, linked in part to authors' interpretations and so on.

Conservatism possesses both everyday or social characteristics and differences, as well as philosophical, worldview-related or political ones, and so on. There are also various offshoots or even distinct strands of modern conservatism as an ideological and political doctrine, which can already be regarded as separate yet related ideologies. In particular, the most significant of these, apart from classical conservatism, are traditionalist conservatism, liberal conservatism, paleoconservatism, neoconservatism, the New Right, national conservatism, and so on.

In Ukraine, national-conservative thought dates back to the late 18th and 19th centuries, but it took shape conceptually in the first half of the 20th century. Generally speaking, Ukrainian national-conservative ideology in the first half of the 20th century developed along seven classical, closely intertwined, characteristic strands: social-statist (reformist-liberal national conservatism), moderate (democratic national conservatism), Christian-democratic (Christian national conservatism), clerical-traditionalist (clerical national conservatism), radical-traditionalist (traditionalist

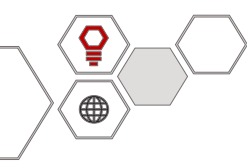
national conservatism), national-radical (radical national conservatism, or conservative nationalism), class-based monarchist (authoritarian national conservatism, or conservative monarchist nationalism).

Class-based monarchical national conservatism, whose chief ideologue was V. Lypynsky, gained the greatest significance and prominence, including in a political and ideological sense. In organisational terms, it was represented in exile by the Ukrainian Union of Agrarians-Statists, later by the Union of Hetmanists-Statists and, for a short time, by the Brotherhood of Ukrainian Class-Crats-Monarchists, Hetmanists, as well as by agrarian and Hetmanist organisations that based their ideology on the principles of Ukrainian historical legitimism, classocracy, elitism, traditionalism, Christianity, the primacy of private property, and monarchism in the form of a hereditary labour-based Hetmanate, etc. (the Hetmanist Movement).

However, today it is not only the times (the era) that have changed radically, but also the socio-political and socio-economic structures of Ukrainian society; and the old concepts and ideologies are clearly unable to meet the challenges not only of the present but also of the future. The author therefore presents the reader with his concept of modern Ukrainian national conservatism in its worldview and ideological-political canon (principles), which is, of course, published within the framework of political and ideological discourse.

Keywords: national conservatism, conservatism, neoconservatism, Ukrainian conservatism.

Постановка проблеми. Новітня доба в історії людства висуває перед ним не лише новітні можливості, а й новітні виклики. Нова світова дійсність, а надто – прийдешнє майбуття вже змінюють не лише технології, а й суспільно-політичні концепції та впливають на суспільну свідомість, привносячи із собою як нові здобутки і нові надії, так і явні й приховані загрози. В тому числі як глобального обширу для усього людства загалом, так і для європейців безпосередньо й зокрема для українців.

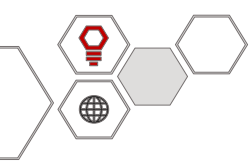
Важливим з огляду на вищевказане є виникнення нових, часто згубних ідеологем чи навіть ідеологій тощо й, водночас, занепад старих чи усталених світоглядних і суспільно-політичних ідеологій. Разом з тим певні ідеології регенеруються, оновлюються, еволюціонують тощо. І став винятком у цьому сенсі й консерватизм – ідеологія, що не лише оновлюється, а й набуває нових концептуальних напрямів і течій...

Проте **огляд теоретичних та історичних публікацій** вітчизняних мислителів dokonano вказує на відсутність в Україні новітньої цілісної концепції сучасного українського консерватизму – основних політико-теоретичних та ідеологічно-світоглядних засад українського націонал-консерватизму як одного зі складових сучасного європейського неоконсерватизму чи націонал-консерватизмів новітньої та майбутньої Європи і націй, основу яких свого склали європеоїдні народи та європейська культура.

Власне, навіть праці теоретиків українського консерватизму, зокрема таких авторів як В. Липинський [18], В. Кучабський [16; 17], Н. Кочубей [15] та інших практично є невідомими не лише серед широкої громадськості, а й серед вітчизняного політикуму. Попри низку нечисельних авторів, що більшою чи меншою мірою аналізують теоретичну спадщину В. Липинського, загалом навіть серед освічених кіл, в тому числі й політичних, мало хто здатен охарактеризувати визначальні засади його ідеології. Саме тому, вочевидь, в Україні відсутні політичні партії з консервативною ідеологією, а кілька з тих, хто декларує себе як консервативні, такими насправді не є й далекі від консерватизму як такого у будь-яких його напрямках чи різновидах [5; 14].

Автором цих рядків було всебічно і докладно викладено як історичну, так і теоретичну основи та еволюцію українського націонал-консерватизму у ХХ ст. [1–4; 7; 10], зокрема й у трилогії «Український націонал-консерватизм: Гетьманський Рух» [11–13].

Утім з часів ХХ ст. світ змінився, зазнала кардинальних змін й суспільно-політична архітектура українського населення й, зрештою, соціально-економічна і суспільно-політична дійсність у відновленій Українській Державі

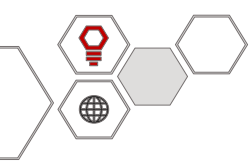
(державі Україна), а відтак теоретико-концептуальна спадщина вітчизняних ідеологів українського націонал-консерватизму ХХ ст. у багато чому вже є застарілою й давно вимагає свого оновлення.

Такої трансформації зазнав й американсько-європейський консерватизм, про що мною й було викладено у відповідній статті, де було проаналізовано основні напрями сучасного консерватизму та їхні засад на тлі зламу епох (класичний консерватизм, ліберальний консерватизм, неоконсерватизм, палеоконсерватизм, нові праві, націонал-консерватизм) [6].

Усвідомлюючи нагальну вимогу доби мною (П. Гай-Нижником) також свого часу було запропоновано суспільно-політичну концепцію під назвою «Позиції та завдання сучасного українського консерватизму» [8], що невдовзі було викладено у вигляді Програми націонал-консервативної партії «БУЛАВА» [19], а також націонал-консервативний світоглядний погляд щодо питання української національної ідеї, національних цінностей, національних цілей і завдань тощо [9].

Консервативна думка (ідея) безумовно базується на певних канонах і дотримується їх, а відтак, незважаючи на певні часові чи цивілізаційні зміни, попри національні чи континентальні відмінності та різну історичну чи релігійну спадщину певних народів, вона завжди має спільні висхідні та концептуально-світоглядні засади. Виходячи з очевидної відсутності в українській сучасній суспільно-політичній думці новітньої концепції націонал-консервативної світоглядної ідеології, саме такі визначальні засади (канон українського націонал-консерватизму), вважаю, є надзвичайно **актуальними** для вітчизняної політико-правової думки та українського суспільства і політикуму й, відтак, подаються автором нижче.

Основними застосованими **методами** цієї праці були: історико-порівняльний, системний, інституційний, інформаціологічний, синергетичний, семіотичний, ідеологічно-морфологічний, діалектичний, дискурсійно-теоретичний тощо.

Отже **метою і завданням** цієї праці є виклад авторської концепції ідеології новітнього українського націонал-консерватизму, заснованої на канонах українського консерватизму і європейського неоконсерватизму, його визначальних основних теоретичних та світоглядних засад, що сприяли би відродженню оновленої консервативної думки й спонукали би не лише до посилення зацікавленості ідеологією націонал-консерватизму, а й до поживавлення консервативного дискурсу та поширення відповідного світогляду серед суспільних кіл.

Виклад основного матеріалу. Цим Маніфестом ми закладаємо новий Канон давньої Спадщини, що вдосконає Сучасність й веде у віковічне прийдешнє Майбуття.

Ці заповіді стають відповіддю на “політику виснаження”. Вони пропонують Україні не просто “відбудову”, а “відродження” на принципах стійкості і величч, милосердя і войовничості, просвітництва і мудрості.

Націонал-консерватизм – це ідеологія, що поєднує консервативні цінності (лад, віра, звичаї) з націоналізмом (первинність людини, народу і держави в єдиній тріаді національних потреб та національного усвідомлення).

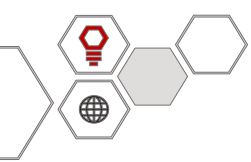
Кожен націонал-консерватор – завжди є націоналістом, але не кожен націоналіст може бути консерватором.

Націонал-консерватизм – це не страх перед майбутнім, це впевненість у майбутньому, позаяк ми знаємо, хто ми є.

Націонал-консерватизм є синтезом витоків расової спорідненості та цивілізаційного шляху, класичних європейських ідей та національної історичної традиції, тобто – духової спадщини та збережених і осучаснених звичаїв минувшини, що пов’язують зі священною старовиною і осягають шлях у величну будуччину.

Націонал-консерватизм – дієве врівноваження між сучасністю та звичаєвістю і спадщиною пращурів, де національний кордон, народ і держава, звичаї та родина, мораль і культура, войовничість і співчуття знову стають священними.

Тріада синергії в націонал-консерватизмі заповідає Україну для Українців, Європу для Європейців, Землю для Землян потрійної взаємодійності:

✓ Моя країна – перлина світу і вона насамперед та понад усе, заповідана Провидінням! Моя країна – найпрекрасніша і найдивовижніша поміж усіх прекрасних і дивовижних.

✓ Мій народ – моя сім'я, а моя раса – моя велика родина, що обрані Богом, Долею і Природою всього сущого як вищий дар і священний виняток! Мій народ – перший серед рівних, а моя раса – найособливіша серед унікальних.

✓ Моя держава – для моєї раси і мого народу, для кожної людини і всієї громадськості, для звичаїв і духової спадщини мого народу! Моя держава – моя гордість серед достойних, моя фортеця і мій вівтар! Моя держава – мій відповідальний обов'язок, моє святе причастя та мій епічний оберіг.

Ми, Українська Нація; Ми, Слов'янський Рід; Ми, Європеоїдна (біла) Раса – живі та ті, що відійшли у вічність, і ті, що ще не народилися, – усвідомлюючи свою відповідальність перед Богом, предками, нащадками та минувшиною і майбуттям;

Спираючись на тисячолітню традицію державотворення від Слов'янських Родів і Русі до Української Козацької Держави, Української Народної Республіки та Української Держави;

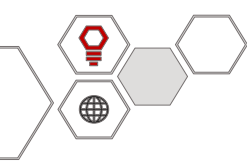
Стверджуючи, що найвищою цінністю є державний суверенітет та воля народу, здобуті скарбом праці наших Предків, цінністю спадщини наших Мислителів і ціною крові наших Героїв;

Установлюємо цей Маніфест-Канон на таких засадах:

1. Абстрактний розум – омана; Спадщина предків – скарб вічності.

- Священне коло життя є у сварзі взаємодійності: Рід – Нарід – Нація – Раса – Людство.
- Радикальні біотехнології та трансгуманізм – загроза людській природі.
- Те, що працює століттями, цінніше за “геніальну” ідею, вигадану вчора.

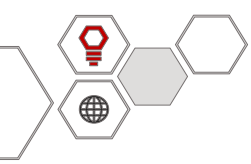
- Плекай поступ науки і прогрес, але оберігай спадщину предків.
- Твори новітні надбання, що спрямовані у майбуття, але такі, що зрощені на пам'яті народній і цінностях національних.

2. Звичаєвість народу і спадок раси – обєріг націй.

- Пишайся приналежністю до свого народу і своєї раси, але дотримуйся обов'язку власною відданістю і працелюбством, чеснотами і честю, освіченістю і поступом творити новітні національні цінності, забезпечувати звершення і примножувати славу.
- Твій народ не вищий, але винятковий з-поміж інших, він обраний для тебе з різдва твого, а ти – обраний для нього та його розвою.
- Шануй звичаї не як поклоніння попелу, а як “голос предків”, що передає досвід перемог наступним поколінням і оберігає націю від помилок майбутнього.
- Зберігай духовні, віросповідні та звичаєві цінності, що передаються від предків.
- У пошануванні досвіду предків твоє покоління має заповіт перед тими, хто пішов, і обов'язок перед тими, хто ще не народився.
- Не просто зберігай звичаї, а на їхніх підмурівках невпинно будуй суспільно-політичну дійсність, що спрямована у майбуття.
- Спільні цінності, взаємодопомога та трансконтинентальна (міжполюсна/міжokeанічна) єдність Західної цивілізації – запорука збереження білої раси та європеїдних націй на Земній кулі у просторі і часі крізь минуле у майбуття.

3. Людство – розумне, але людина – недосканала.

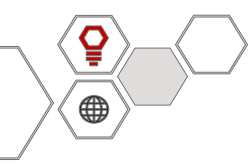
- Думка про “добру природу людини”, яку можна вдосконалити освітою чи реформами, є апіорі самооманою або привабливою побрехенькою.
- Людина схильна до помилок, егоїзму та ірраціональної поведінки, тому закони та інститути є необхідними стримувачами для її ж блага.

- Людина за своєю природою грішна або обмежена, тому суспільний порядок має триматися на законі, авторитеті та міцних інститутах, а не лише на індивідуальній волі.
- Через людську недосконалість суспільству потрібні стримувальні фактори: закон, релігія, звичаї, мораль, освічене громадянство та сильна держава.

4. Свобода – це відповідальність, зрівняйлівка – облуда.

- Свобода не є вседозволеністю; вона нерозривно пов'язана з обов'язками перед спільнотою.
- Зрівняйлівка – послаблення свободи і облуда рівності.
- Свідомість вільної людини – непримиренна до споживацтва суспільних трутнів.
- Визволення людини від інституціонального обґрунтованого порядку – істотна риса згубності нації та занепаду суспільства і державного авторитету.
- Ідеалістичні погляди на демократію як і на цілковиту свободу особистості – манівці, позаяк суспільна мета постає як єдність інтересів держави та нації.
- Воля більшості не може бути останньою інстанцією, не можна абсолютизувати громадську думку, адже в сучасних умовах її цілеспрямовано формують, нею маніпулюють.
- Тракткування чи “експертна” думка у тій чи іншій галузі чи сфері пересічного громадянина має бути приборкана законом й належати виключно до фахових особистостей, винятково до авторитетів, що досягли здобутків на тій чи іншій професійній ниві.
- Єдиної громадської думки бути не може, кожен обстоює власну позицію, від чого страждає як нація, так і держава, тож охлократія як вироджена форма нестримної свободи і суцільної демократії – зло.

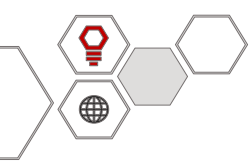
- Свобода неможлива без порядку. Без сильних інститутів (армія, поліція, суд) суспільство зануриться в хаос. Закон має бути суворим, але справедливим для всіх і кожного.

5. Органічне суспільство – споріденість і солідаризм.

- Суспільство – живий організм, що розвивається природним шляхом, а не механічна конструкція, яку можна розібрати й зібрати заново.
- Суспільство – явище значно ширше від уряду, історично, етично й логічно вище за конкретного індивіда.
- Природним є те, що в суспільстві існують слабкі (аутсайтери) і сильні особистості.
- Суспільство розвивається за рахунок ініціативи й відповідальності.
- Заохочення особистих досягнень та ініціативи – наріжний камінь солідарного суспільства.
- Думка про можливість тотального планового розвитку суспільства є помилковою й здатною викликати трагічні наслідки.
- Будь-яка вимушена уніфікація виробничих та соціальних відносин, релігійного життя, національних традицій тощо означатиме намагання контролювати таку складноорганізовану систему як суспільство й може призвести його до застою та деградації.
- Союз чоловіка та жінки є базовою одиницею суспільства.

6. «Соціальна держава» – вигадка плутократів для підкупу охлосу.

- Влада не може бути підпорядкована якійсь функціональній меті соціальної справедливості, рівності, волі тощо.
- Надмірна соціальна опіка держави робить громадян ледачими та залежними.
- Соціальний захист у державі повинен поширюватися лише на тих, хто не має змоги працювати.
- Суспільна солідарність закладається не у потуранні ледачим, а коли багаті відповідають за допомогу слабким, проте слабкі прагнуть стати сильними через працю.

- Традиційні інститути (сім'я, релігійні громади) виконують соціальну роль краще, ніж державні бюрократи.

7. Праця як чеснота людини і громадянина.

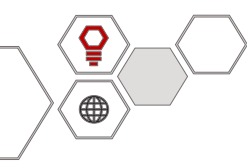
- Праця – це пульс людського «Я» у всесвіті.
- Праця – дієвий спосіб перекласти мрію з мови думок на мову дійсності.
- Заохочення до праці та самодостатності замість залежності від державних дотацій.
- Стабільність ринку праці та творення робочих місць – головна умова утвердження істотної цінності орієнтації на людину.
- Сенс не в тому, щоб знайти, а в тому, щоб створити.
- Думка – це зерно, дія – це жнива.

8. Поступ понад поривчастість / Еволюція замість революцій.

- Радикальні революції – шкідливі, оскільки руйнують складні соціальні зв'язки, які вибудовувалися століттями.
- Реформи (докорінні перетворення) мають бути виваженими, цілеспрямованими і всебічними, але прорахованими на майбутнє і базуватися на досвіді.
- Зміни потрібні не для руйніництва, а для збереження і поступу.
- Радикальні «лабораторні» експерименти над державою – руйнація її підвалин стійкості та гальмування здатності до еволюційного розвитку й цивілізаційного розквіту.

9. Приватна власність як обов'язок і запобіжник тиранії.

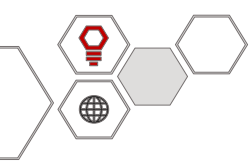
- Приватна власність – одна з фундаментальних цінностей людства.
- Власність дає людині незалежність, почуття відповідальності та стимул піклуватися про своє майбутнє.
- Приватна власність – основа особистої свободи та соціальної сталості.
- Без власності немає сучасної особистості.

- Приватна власність дає людині незалежність від держави та сприяє відповідальному ставленню до майбутнього.
- Власність – це не лише право, а й обов’язок і соціальна відповідальність.
- Ринкова економіка – найкращий спосіб забезпечення індивідуальної свободи.

10. Держава, що сприяє і захищає / «Економіка фортеці».

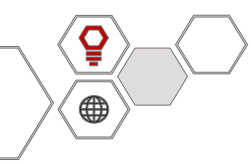
- Глобалізм будує ринки – нація будує Державу: обираймо своє, бо чуже нас не захистить!
- Економічний націонал-консерватизм – суверенне господарювання і протекціонізм.
- Економіка має служити зміцненню держави та добробуту кожного окремого громадянина, а не збагаченню окремих кланів, прошарків чи угруповань.
- Держава має піклуватися про своїх громадян й тільки про них (а не про мігрантів і не тільки), щоб зберегти соціальну стабільність і національну справедливість.
- Підтримка власного виробника та приватна власність як основа свободи громадянина.
- Сильна держава не заважає, а сприяє приватному господарюванню.
- Радикально вільний ринок – невпорядкована облуда псевдосвободи конкуренції.
- Захист місцевого/національного виробника (протекціонізм) від дешевого імпорту тощо – прямий обов’язок держави і складова національної безпеки.
- Стратегічні підприємства мають бути захищені від іноземного (особливо неєвропейського) капіталу, держава мусить мати (або викупити в іноземців) контрольні пакети стратегічних підприємств («репонізація»).

- Обкрадання держави (корупція) – дорівнює державній зраді й становить загрозу національній безпеці.
- Демонізація ринку і винищення спекуляції на ньому – обов’язок держави, що сприяє.
- Дрібне і середнє селянське господарювання – підтримуване власною державою; дрібне і середнє підприємництво – заохочене сприянням держави.
- Держава міцного середнього класу (сучасних «козаків-грецькосіїв») і сталих правил для великих підприємців.

11. Технологічна міць й енергія суверенітету.

- Володіння ключовими технологіями (штучний інтелект, кібербезпека, кібертехнологія, космічна газуль) як гарантія виживання нації і засіб національного домінування.
- Стратегічні галузі (чіпи, енергетика, надра, ліки, біо- і нанотехнології, військово-промисловий комплекс, кібернетика, космос, штучний розум) мають бути розташовані всередині країни або в дружніх державах (friend-shoring).
- Розвиток атомної та власної енергетики для звільнення від шантажу диктаторських і недружніх режимів («енергетична незалежність»).
- Розробка, видобуток і обробка власних надр і мінералів.
- Державні субсидії для заводів, що виробляють високотехнологічну зброю та обладнання «подвійного призначення» всередині країни.
- Використання мит та податкових пільг для підтримки власного виробника, а не транснаціональних корпорацій.
- Важливі галузі (ШІ, технології, енергетика, банки) мають контролюватися національним капіталом, а не транснаціональними гігантами.
- Розвиток ШІ мусить підпорядковуватися не лише Big Tech, а служити національній безпеці й не руйнувати соціальну структуру.

- Держава має використовувати нові технології для захисту свободи слова громадян від цензури глобальних платформ й, водночас, для виявлення ворожих та деструктивних елементів і мереж.

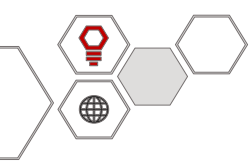
12. Екологія розумності як спадщина природи нації.

- Збереження природи не через квоти, а як піклування про життєвий простір для нащадків через раціональне використання, а не радикальні ідеології.
- Захист навколишнього середовища через розвиток технологій, а не через знищення власної промисловості (“Зелена дієвість” / “Зелений реалізм”).
- Природа, її чистота, відновлення і захист є показником екології розуму громадськості, мудрості державної влади та ощадності природної скарбниці та спадщини віків для здоров’я нащадків нації й забезпечення національної безпеки.
- Земля не лише спадок від предків, а й позика у нащадків.
- Природа – це ми, розгорнуті в часі.
- Твій слід на землі не має бути сміттям.

13. Національна самобутність – самоозначеність спорідненості кожного і всіх / Майбутнє належить самобутнім.

- Не розчинитися в загальному, а ствердитися у власному!
- Своє коріння не вигадують – його вивчають і плекають.
- Ідентичність – це компас, навіть коли всі карти спалено.
- Там, де зникає національна самобутність (самоозначення), починається тиша занедбаного цвинтаря народів.
- Кожен народ має право на свою унікальність.
- “Плавильний казан” і мультикультуралізм – загроза європеїдній расі загалом й кожному європейському народові зокрема, а масова міграція (особливо з африканських та азійських країн) руйнує генетичний спадок і культурний код Європи.

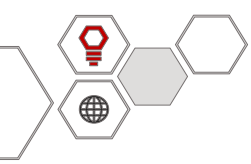

- Нація – це не просто група людей з однаковими паспортами, а спільнота з єдиними расовим корінням, мовою, історією та цінностями.
- Спільна ідентичність (отожнення себе з певним народом) є основою буття національної спільноти (політичної нації).
- Нація представляє собою єдність громадянського суспільства і держави, відтак національний інтерес виконує консолідуючу функцію і зменшує протиріччя між інтересами держави та громадянського суспільства.
- Шануй й зберігай чистоту своєї нації та своєї раси, але не відкидай здорове і якісне вкраплення іншої “крові” до їхніх організмів, розчиняючи корисну краплю у своїй “крові” й вичавлюй з неї чужинні згустки.
- Прийми неофіта до лав свого народу лише коли він готовий стати його органічною частиною й приймає його звичаї, мову та минувшину й лише якщо він може бути корисним до творіння його кращого майбуття.
- Пам’ятай, що приналежність до твоєї нації для чужинця не є правилом чи правом, а виключним наверненням, винятком і привілеєм за покладені на її вівтар жертви і знання.

14. Європа Націй.

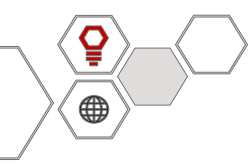
- Європа Націй, а не секулярний бюрократичний апарат ЄС.
- Європа – не “супердержава” (федерація), а суперсоюз самоврядних держав унікальних європейських народів.
- Союз Націй Європи з поверненням суверенних прав національним урядам з єдиним координаційним осередком – збереження Європи Націй й розумний євроглобалізм здорового глузду – військово-оборонна спілка та економічний блок суверенних держав, а не єдина держава з уніфікаційним космополітичним ідеологічним диктатом стирання націй і суверенітетів.

- Майбутнє як світ незалежних націй Європи, що співпрацюють лише там, де це вигідно обом (усім) сторонам, що споріднені цивілізаційним шляхом, де співпрацюють для загального блага й дослухаються до рішення кожного народу-суверена, уособленого проводом своєї держави.
- Від ролі “молодшого партнера” – до установаження сталих і власних рівноправних крос-регіональних союзів.
- Держава має право ставити добробут своїх громадян вище за нав’язані міжнародні угоди або накинута глобалістичні зобов’язання.
- Національний суверенітет потужної демократичної держави стоїть вище за резолюції міжнародних комітетів чи міжнародних організацій, які часто паралізуються чи паразитуються диктатурами, що є їхніми членами й використовують демократичні процедури у змові на власну користь.
- Світ – це сад, де кожне дерево має квітнути власним цвітом зі своїм кольором й рясніти особистими плодами під спільним небом.

15. Глобалізм обіцяє світ без кордонів, але нація обирає світ із власним обличчям та міцними стінами.

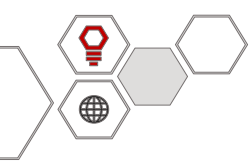
- Свій дім – своя правда: нація понад глобальний натовп!
- Всесвіт говорить багатьма мовами і лише нація здатна надати йому неповторного голосу.
- Без національної самобутності світ стає порожнім і безликим, а націєцентризм – це спосіб зберегти красу різноманіття.
- Нація є найвищою цінністю та природною формою організації людства, а держава – інструмент для збереження та розвитку нації.
- Глобалізм будує спільний дім, але нація – це фундамент, без якого дах й будова не втримаються.
- Світові потрібні не копії, а оригінали: нація – це обличчя, глобалізм – лише маска.

- У всесвітньому океані виживає той, хто має власний керований корабель, а не просто пливе за течією.
- Націєцентризм – це коріння, що тримає древо світу під час глобальної бурі.
- Націєцентризм – це імунітет, що рятує культуру від розчинення в безликому просторі усього й нічого.
- Традиційні національні і сімейні цінності – базовий осередок суспільства, а християнське коріння – фундамент європейського права та моралі.
- Національна держава – запорука існування Народу, а її політичний устрій має витікати з національної культури та історичної плинності (тяглість державності).

16. Міцна нація – авторитетна держава – справедливий світ!

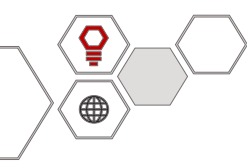
- Україна є національною державою Українського Народу, яка є єдиним гарантом збереження його існування і розвитку, самоозначення (ідентичності) і самоврядування (суверенітету), мови та звичаїв.
- Держава існує для нації, а Нація – для втілення свого віковичного призначення – збереження і розвиток кожного окремо і всієї разом унікальної спорідненої етнорасової спільноти – народу.
- Державний авторитет не випрошують у кабінетах глобальних інституцій – його утверджують волею власного народу на власній землі!
- Ми обираємо державоцентризм не для того, щоб закритися від світу, а щоб світ рахувався з нашою нацією як із рівною серед рівних!
- Вищим джерелом легітимності є не міжнародне право чи глобальні організації, а нація – її самоврядність і державність.
- Будь-яка свобода чи право можливі лише в межах сильної, національної, суверенної держави.

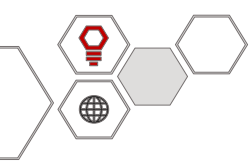
- Потужна держава (але з обмеженими функціями втручання у приватне життя), яка забезпечує правопорядок та національну безпеку.
- Лад, де права чітко збалансовані обов'язками, суспільство має духовно-національну стійкість, а держава живе як добре налагоджені наукова матриця, військовий механізм і організм народного добробуту.
- Корупція – державна зрада, що становить загрозу національній безпеці.
- Життя у “міцному домі”, де безпечно, але дисципліновано, де затишно зі справедливими правилами для всіх.
- Україна – національна держава козака і хлібороба, митця і вченого, яка цінує своїх і є небезпечною для ворогів.
- Україна – духовна єдинокровна споріднена спільнота соборного народу з плеканням освіти та науки, войовничості й співчуття, гідності і героїзму з духом стійкості і виживання та міцної і витривалої держави, що готова не лише до оборони, а й до експансії в умовах екзистенційної загрози.
- Держава мусить перестати бути просто “сервісом” і стає інструментом стійкості до виживання та величі нації.
- Будь-які союзи є лише інструментами зміцнення держави, а не метою самі по собі, тож будівництво стосунків з іншими державами – виключно на основі національних інтересів, а не абстрактних гасел.

17. Повернення до «сильної держави»: ієрархія, елітаризм, авторитет.

- Повага до природного порядку, досвіду та заслуженого авторитету.
- Єдина гарантія миру – збройна непереможність та готовність завдати удару у відповідь.
- Ієрархія та авторитет: держава не повинна бути просто “нічним сторожем” – вона має бути активним гравцем, який захищає порядок, мораль і кордони.

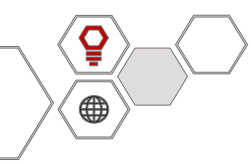
- Кожній нації належить власна особливість державної моделі.
- Суто парламентська демократія є надто слабкою і схильною до корупції.
- Нова еліта – це динамічна ієрархія смислократів, де право на владу є не привілеєм походження чи арифмеричним вибором неосвіченої більшості, а делегованою відповідальністю від кожного стану. Це живий соціальний ліфт, де “фільтр кращих” працює на кожному поверсі суспільства: від цеху до міністерства, відбираючи тих, чия воля до творення переважає інстинкт споживання.
- Справжня еліта – це не вершки, що зняті з молока, а закваска, рівномірно розподілена в кожному класі, яка змушує все суспільство рости вгору.
- Ієрархія майбутнього – це коли лідер робітників є аристократом праці, а державний діяч – аристократом честі, і вони рівні у своїй якості бути кращими.
- Сила нової влади вимірюється не товщиною стін кабінетів, а глибиною довіри тих, хто визнав у тобі кращу версію себе.
- Влада кращих – це диктатура компетентності, підкріплена відвагою брати на себе провину свого суспільно-професійного стану як класу, що делегував свій інтелект у побудову успішної держави.
- Суспільство без еліти – це натовп; суспільство зі старою елітою – це муміфікація; суспільство з новою елітою – це архітектура, де кожен камінь тримає на собі вагу всього склепіння.
- Нова еліта – це передова лінія інтелектуального та вольового фронту, яка формується за принципом “першим у ризику, останнім у розподілі благ”.
- Україні – гетьманська ідея – необхідність сильного національного провідника (прообразу «нового гетьмана»), врівноваженого суспільним договором і трьома незалежними гілками влади зі сталими інституціями.

- Голова держави має володіти широкими повноваженнями, але бути обмеженим жорстким законом і мораллю, а також упереджений прозорим і дієвим механізмом позбавлення посади за порушення Конституції та законодавства держави тощо.
- Ми будуємо не піраміду підкорення, де вершина тисне на низ, а магнітне поле, де сильніші притягують слабших до високих стандартів буття, моральних засад та відданості служінню нації та державі.

18. Докорінна зміна політичної архітектури – Гетьманат.

- Перехід до Гетьманату-Республіки, де націонал-консервативний порядок і традиція поєднується з високою технологічністю та мілітаризацією.
- Без сильних спецслужб та армії, без науки і духовності жодна традиція не вистійть перед викликами майбуття.
- Використання науково-просвітницького, козацько-лицарського та гетьмансько-провідницького збірного коду для побудови сучасної воєнізованої інтелект-держави – це не повернення в минуле, а використання його сили для майбутнього.
- Сховки за колективною відповідальністю фракцій чи партій мають бути унеможливлені для тих, хто називає себе народним обранцем.
- Виборець має мати дієвий, але обґрунтовано справедливий спосіб відкликати свого депутата, а відтак влада усіх рівнів мусить бути персоналізованою та відповідальною, а отже й кожен політик чи урядник має відповідати своїми іменем, честю, статками та особистою (не)свободою за власні слова і дії.
- Охлократичний популізм підлягає кримінальному переслідуванню і політичній ізоляції, а партії, що не сповідують чіткої ідеологічної концепції – забороненими як такі, що є приватними комерційними проєктами та шахрайськими пірамідами і які сприяють розколу суспільства, привносять пошесть какистократії (влади найгірших),

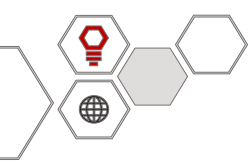

розривають спільне ціле на шматки заради короткострокової власної вигоди та є загрозою національній безпеці й органічній єдності народу у здоровому виборі кращого шляху розвитку соборної нації й справедливої держави.

- Відмова від мафіозно-олігархічної держави і популістично-охлократичної держави шляхом її виваженого, але докорінного винищення.

19. Новітня українська націонал-консервативна революція.

- Побудова і зміцнення сучасної стійкої і поступальної держави, використовуючи “код” Гетьманату.
- Національна диктатура / Гетьманат-Республіка з обмеженою демократією та двопалатним законодавчим органом.
- Джерело влади – національні і професійні еліти – військова інтелігенція, добровольці, вчені, фахівці тощо.
- Головні загрози: охлократія (влада натовпу / пряма демократія) і мафіозно-олігархічна система, закріплена в партійно-пірамідальній конструкції як “бізнес-проектів”.
- Громадянин не отримує право голосу автоматично за фактом повноліття – щоб впливати на долю держави, він має підтвердити свою відповідальність.
- Голосувати зможуть лише ті, хто сплачує податки, пройшов військову службу або має певну освіту і склав іспит на політичну грамотність та національну свідомість. Саме такий відповідальний громадянин стає і відчуває себе частиною “активної еліти”, а не просто одиницею у натовпі.
- Не боротьба з “міцним урядом”, а повалення і недопущення олігархічної імітації; не збереження статус-кво, а повернення через націонал-консервативну революцію до справжніх цінностей (чесності, власності, відповідальності) на засадах елітаризму та оновленої класократії в моделі обмеженої демократії. Заміна “влади натовпу”

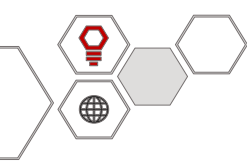
(охлократії) та олігархії правлінням нової еліти – інтелектуалів, воїнів та професіоналів.

- Остаточне усунення від влади залишків радянської (пострадянської) номенклатури та олігархічних ставлеників (режим безперервної люстрації).
- Суспільство і держава мають керуватися активною інтелектуальною меншістю (елітою), громадянство держави – належати расово-національним представникам корінного народу і заслуженим перед суспільством і державою представникам інших народів, що довели свою відданість і корисність цій державі та народіві й самовизначилися як його плідна клітина.

20. Влада гідних і найліпших – соціальна ієрархія та елітарність.

- Рівність визнається лише перед Законом і Богом. Нерівність є природною і навіть корисною для сталості.
- У суспільному житті ієрархія є природною: хтось має вести, а хтось – виконувати, і це забезпечує стабільність, а не пригнічення.
- Природна нерівність здібностей людей робить соціальну ієрархію неминучою та корисною.
- У будь-якому суспільстві існує природна аристократія, коли виникають лідери, які беруть на себе відповідальність.
- Суспільством має керувати компетентна та відповідальна класократична еліта – влада гідних і найліпших.
- Політичні партії мусять бути суто і винятково ідеологічні, а окрім них до законодавчого органу (або до дорадчих органів) мають делегуватися й представники від крайових громад, професійних цехів, армії та наукової спільноти.
- Відповідно у державі необхідно запровадити двопалатний парламент, де одна палата є політичною, а інша – палатою “старійшин” або фахівців (Сенат – Народна рада), що стримує охлократичний популізм.

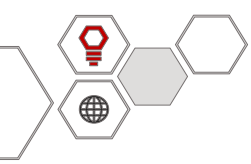

- Елітою є той, хто в часи кризи ставить свій капітал, репутацію чи життя на кін раніше, ніж це зроблять його підлеглі; якщо успіх належить усім, а за невдачу сплачує лише керівник – він є частиною нової еліти.
- Аристократом праці є той, чия майстерність створює стандарт, на який рівняються інші. У кожному цеху чи ІТ-команді елітою стає той, хто безкоштовно передає знання, підтягуючи весь стан до свого рівня.
- Еліта духу – це ті, чий голос не змінює тональності залежно від того, хто платить за банкет; ті – хто має здатність захищати істину, навіть якщо вона руйнує його поточний статус чи популярність.
- Відсутність кон'юктурності: якщо людина здатна піти проти “свого стану” заради стратегічного виживання всієї нації – вона є істинною елітою.
- Здатність тримати стрій, коли ієрархія навколо розпадається.
- Сильна влада – це не наказ зверху, а нездатність низу не виконати прохання того, кого вони поважають.
- “Авторитет думки і вчинку” – елітою стає той, хто в момент хаосу автоматично, але усвідомлено, бере на себе командування, і люди підкоряються йому добровільно.
- Кожен стан (клас) сам виштовхує нагору своїх “кращих” через механізм внутрішнього визнання – це не вибори за гречку, а делегування права говорити від імені класу тим, хто довів свою перевагу ділом.
- Нова еліта – це мережева ієрархія прикладів, а не каста недоторканих.

21. Ядро Державної Волі – синхронізована ієрархія.

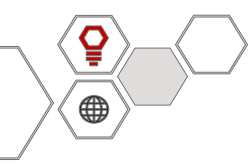
- Правління кращих – це не дискусійний клуб, а злагоджений оркестр, де кожен інструмент має свій голос, але всі грають одну партитуру.

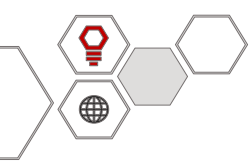
Сильна влада тут тримається на тому, що ніхто не заперечує право диригента на паличку, бо кожен сам є віртуозом у своєму ряду.

- Взаємодія представників різних станів відбувається не через політичну боротьбу, а через функціональний синтез.
- Не піраміда, де всі дивляться вгору, а сфера, де в центрі – спільна мета, а з боків її тримають кращі представники станів.
- Народна Рада (вертикальна синхронізація): “кращі з кращих” від кожного стану. Не лобіюють інтереси свого цеху, а приносять експертизу свого стану для вирішення загальнонаціональної задачі (наприклад: коли стоїть питання війни, “індустріаліст” розраховує ресурс, “воїн” – тактику і стратегію, а “мислитель” – суспільно-політичний сенс перемоги тощо).
- Горизонтальна синхронізація (крос-станова взаємодія). Від воїнів до підприємців (запит на технологічну перевагу): підприємець-елітарій сприймає це не як тендер, а як “лицарське служіння” тилу. Від мислителів до робітників (створення “міфології праці”): робітник має відчувати себе не гвинтиком, а творцем цивілізації.
- Механізм “Прямого зв’язку”: кожен представник еліти в Раді залишається діючим у своєму стані. Він не “йде в політику” назавжди. Правило ротації: як тільки елітарій втрачає зв’язок зі своїм класом (перестає бути кращим у справі), його місце займає новий “кращий”, висунутий знизу за критерієм дієвості.
- Три стовпи цієї архітектури: а) компетентність – ти не можеш керувати іншими, якщо не довів, що є майстром у своїй справі; б) жертовність – ранг в ієрархії прямо пропорційний обсягу обов’язків і обернено пропорційний обсягу привілеїв; в) синхронність – рішення приймаються на перетині інтересів усіх станів, що робить їх монолітними.

22. Техно-корпоративна інтелект-державна.

- Здобувай й вдосконалюй освіту, прагни знань, духового розвитку і звершень, плекай минуле, розвиваючи науку, підтримуючи й сприяючи вченим – оберігай і вивчай спадок предків та збагачай розум нащадків у поступі в майбуття.
- Розвивай і використовуй технології, але не ставай їхнім знаряддям і рабом.
- Жорсткий закон про лобізм – відокремити гроші від політики.
- Сучасні партії – це “паразити на тілі нації”. Поки вони існують у нинішньому вигляді, справжнє державне будівництво неможливе.
- Заміна традиційних партій більш ефективними структурами, корисний коефіцієнт від яких забезпечиться завдяки технологіям.
- Запровадження концепції “цифрової гідності” – системи, де технології допомагають відсіяти популістів і маніпуляторів, натомість надати можливість творити владу компетентним через втілення націонал-консервативної ідеї класократії (корпоративізму).
- Замість порожніх гасел – автоматизований трекінг, коли система на базі ШІ може зіставляти передвиборчі заяви політика з його попередніми голосуваннями, бізнес-зв’язками та реальними результатами. “Цифрова гідність” передбачає впровадження алгоритмів, які: а) визначають логічні помилки у передвиборчих виступах і програмах; б) аркують клікбейт та мову розколу; в) візуалізують складні дані, щоб спростувати прості відповіді на складні питання.
- Верифікація відповідальності (Smart Contracts) – “розумний контракт”. Якщо певні KPI (наприклад, рівень інфляції чи хід реформ) не досягнуті через бездіяльність, це автоматично відображається на “рейтингу гідності” політика, що робить наступне балотування майже неможливим.
- У виборах до другої палати законодавчих зборів замість голосування за партійні списки, громадяни можуть бути об’єднані в цифрові

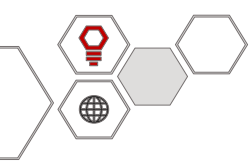

професійні спільноти (ІТ-кластери, спілки аграріїв, асоціації вчителів, військові братерства тощо).

- Через відповідний захищений електронний застосунок кожна професійна група обирає свого представника до профільного міністерства чи палати парламенту.
- Наголос на відповідальності виборця: цифровізація дозволяє впровадити інтелектуальний або громадянський ценз (цифровий ценз та “рейтинг відповідальності”). Вага голосу в певних питаннях може залежати від компетенції виборця (наприклад, у питаннях оборонного бюджету голос ветерана важить більше, ніж голос людини, що не має стосунку до армії).
- Технологія: система на базі блокчейну може фіксувати внесок громадянина в державу (сплата податків, волонтерство, служба, відсутність правопорушень) і відповідно до цього формувати його “громадянський статус”.
- Цифровізація робить корупцію технічно складною. Кожне рішення чиновника, кожна витрата бюджету заноситься в незмінний реєстр. Якщо “гетьманська вертикаль” бачить аномалію в алгоритмі витрат, розслідування починається автоматично.
- Ризики та виклики. Підтримуючи модернізацію необхідно наголосити і застерегти від ризику “цифрового концтабору”. Його модель передбачає: а) автономність особистості – технології мають звільняти людину від бюрократії, а не давати державі повний контроль над її думками; б) людський фактор – остаточне рішення завжди має приймати відповідальна особа (провідник/гетьман), а не алгоритм, позаяк політика – це сфера все ще й моралі та волі.

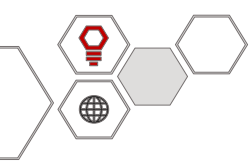
23. Малі спільноти («Little Platoons») – клітини організму суспільства.

- Мала спільнота – це перша ланка соціальної взаємодії, до якої людина належить від народження або за власним вибором. Це не

абстрактне “людство”, а конкретні групи, які ми знаємо та любимо особисто.

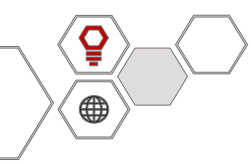
- Саме тут індивід навчається відповідальності, ввічливості та вмінню співіснувати з іншими. Без цього досвіду абстрактна любов до “держави” чи “людства” залишається лише маніпулятивною ідеологією.
- Розвинене мереживо таких спільнот захищає людину від всевладдя держави. Коли малі спільноти слабшають, індивід залишається сам на сам із бюрократичним апаратом.
- Малі спільноти є альтернативою радикальному індивідуалізму, де людина сприймається як ізольований атом, натомість вони вкорінюють особистості в соціальні зв’язки.
- Держава повинна не поглинати, а плекати ці малі осередки свого народу і суспільства.
- Сильне місцеве самоврядування у мирний час – показник здорового пульсу держави. На місцях (у громадах) люди найкраще знають свої потреби.
- Держава має сприяти групам взаємодопомоги (наприклад, волонтерським ініціативам чи мікропідприємствам), які тримають суспільство разом у часи криз.
- Громадянський націонал-консерватизм малих спільнот є способом формування ідентичності через локальну залученість, а не лише через державні інститути.
- Держава мусить зважати на новий тип малих спільнот, які можуть становити як загрозу, так і цінність для національної безпеки. Серед них, зокрема, “Алгоритмічні малі спільноти” (групи, що формуються не за географією, а за спільними інтересами відфільтрованими алгоритмами соцмереж і які не мають фізичних кордонів, але мають колосальну силу мобілізації як, наприклад, крипто-спільноти або нішеві Reddit-групи), “Цифрові вузли стійкості” (у контексті

кібервійни та інформаційного опору ці малі, автономні групи (OSINT-дослідники, волонтери-айтішники) виконують функції захисту держави там, де офіційні інституції надто повільні), “Мікро-фронтири” (локальні громади, які стають повністю автономними в питаннях енергетики та безпеки й завдяки технологіям (Starlink, сонячні панелі, 3D-друк) перестають бути просто групою для спілкування і перетворюється на технологічно незалежний острів), “Нео-локалізм” (свідоме обмеження споживання та соціальної активності межами свого району, адже це ідеологічна відмова від глобальних ланцюгів постачання на користь “своїх” виробників), “Спільноти спільного болю” (виникнення надміцних зв’язків між людьми, які пережили спільну катастрофу (пандемію, війну, блекаути), адже тут йдеться про радикальну солідарність, що виникає миттєво між незнайомцями через екстремальний зовнішній фактор) тощо.

24. Озброєна Нація – всенародна оборона.

- Кожна хата – фортеця, кожне вікно – вогнева точка.
- Кожний психічно здоровий, освічений і навчений громадянин має право на володіння вогнепальною зброєю для самозахисту.
- Армія для громадянина – не просто державна воєнізована інституція, а “школа нації”.
- Громадянство як привілей, що передбачає обов’язкову військову підготовку.
- Громадяни, що здобули право на володіння вогнепальною зброєю, водночас є частиною територіального резерву.
- Регулярні військові збори – це норма та обов’язок.
- Військова підготовка має стати частиною соціального контракту і ліфту для кожного громадянина (наприклад, пріоритетне право на державну службу та безкоштовну освіту для ветеранів).

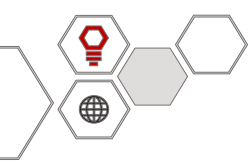
- Громадянство є не лише сукупністю прав, а насамперед почесним обов'язком захищати Вітчизну. Право на участь в управлінні державою нерозривно пов'язане з готовністю до її оборони.

25. Моральний абсолютизм («Добро проти Зла»).

- Категорії моральної чіткості – не пережиток, а довічні заповіді людства.
- Світло в тобі сильніше за темряву навколо.
- Існує “вісь зла” або ворожі ідеології, з якими не можна домовлятися.
- Зовнішня політика має базуватися не лише на вигоді, а й на моральних принципах.
- Будь-яка поступка агресору (політика “замирення”) розцінюється як слабкість.
- Світ стане безпечнішим лише тоді, коли знищуватимуться авторитарні режими (диктатури), що є природними ворогами вільного світу і Західної цивілізації.
- Висока роль спецслужб та науково-технологічної переваги – запорука безпеки і холодної відплати.
- Військова міць та інтелект-технологічна перевага – єдиний надійний синтез інструментів стримування хаосу, оскільки альтернативою є глобальна анархія або панування авторитарних і тоталітарних режимів.

26. Епоха «світу без кордонів» завершилася невдачею.

- Кожна нація має суверенне право самостійно вирішувати, кого впускати на свою територію, а кого ні.
- Жорсткий контроль за міграцією для збереження соціальної стабільності.
- Національна безпека та гібридні загрози: масова міграція може використовуватися як інструмент “гібридної війни” для тиску на уряди та створення внутрішньої напруги.

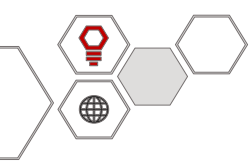

- Нелегальна міграція часто пов'язана з транскордонною злочинністю, торгівлею людьми та ризиками тероризму.
- Для країн, що приймають мігрантів, існує загроза дестабілізації ринку праці через демпінг заробітних плат та витіснення місцевих працівників. Для країн-донорів головною загрозою є “відплив умів” та катастрофічне скорочення працездатного населення.
- Швидкі зміни в демографічному складі можуть викликати соціальну поляризацію, зростання ксенофобії та загрозу “самовідтворенню” місцевих культур, а відтак – суспільні вибухи, внутрішні культурно-релігійні війни та загрозу зміни антропологічного (расового) типу населення (внутрішньої окупації або тихого геноциду).
- Опір ісламізації та створенню паралельних суспільств (гетто), які не інтегруються – є питанням національної безпеки. Засіб боротьби – примусова депортація або ліквідація.
- Міграція – загроза національній безпеці та культурній ідентичності (інтеграція мусульманських спільнот у християнську Європу є недоцільною, неприродною і неможливою).

27. Релігія та моральний порядок.

- Віра – “цемент” суспільства.
- Споконвічна релігія твоїх предків є твоїм духовим надбанням, скарбом душі і спадщиною минувшини, що є кодом й оберігом самоозначення тебе і твого народу.
- Релігійні інститути створюють спільний моральний простір, без якого держава розпадеться.
- Держава має активно захищати свої релігійні національні інститути від розмивання глобалізацією чи ліберальними реформами.
- Релігія забезпечує спільний моральний фундамент і відчуття вищої мети, що об'єднує людей.
- Якщо політики чи громадяни не є глибоко віруючими чи атеїстами (гностиками чи агностиками), вони розглядають християнство як

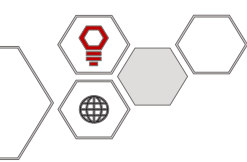

фундамент європейської цивілізації. Навіть агностик чи атеїст мусить поважати й плекати віру предків як складову власного геному і плинності духовного спадку нації.

- Якщо політики чи громадські діячі не є релігійними, вони мають розглядати християнство як “культурний клей”, що тримає західні нації разом.
- Християнство – фундамент європейської архітектури, права та моралі.
- Християнські цінності – етичний код, а спадщина національного літопису і віросповідання християнства – фундамент української та європейської цивілізації, позаяк у кожній країні увібрало в себе особливі елементи давніх дохристиянських символів, звичаїв, світоглядних уявлень кожного європейського народу.

28. Культ «душі нації».

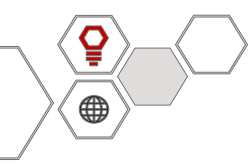
- Державна підтримка національної мови, кіно та мистецтва проти експансії “глобальної масової культури”.
- Мова, історія та канон є кордонами, які не можна здавати так само як і фізичну територію.
- Освіта як передача спадку: школа має вчити класичним канонам та любові до Батьківщини, а не сучасним ідеологічним концептам, що руйнують психіку.
- Повернення до вивчення національної історії та класичної літератури в школах, відмова від “політкоректної” цензури.
- Школа – інструмент формування характеру (викладання військової справи, основ етики та національних звичаїв як обов’язкових дисциплін).
- В освіті та медіа мусить панувати здоровий консерватизм (діти вчать правдиву історію, але не як “вигадники” і не як нащадки “жертв”, а як “аналітики невдач” і спадкоємці “переможців”).

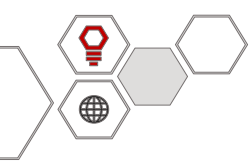
- Дух героїзму у вихованні означає й етику захисту скривджених та культуру поваги до слабших як чесноту шляхетності і лицарства, а культ нації й особистої гідності – прищеплює повагу до суспільних правил і доброчинність.
- Повага до наукових авторитетів і преклоніння перед старістю – ознака здорового суспільства та гідного громадянства.
- “Культура скасування” (cancel culture), ЛГБТКІА+, LGBTQIA+ та “ідеологія вокізму” (wokeism) – смертельний вірус для Європи та європейців. Культурний протекціонізм і контрреволюція (Anti-Woke) – невпинна битва за душу нації.
- Отрута суспільства – ліберальна ідеологічна колонізація й імпорт занепаду (гендерна ідеологія, радикальний вокізм, політкоректність).
- Захист людської природи і гідності – заборона “культури скасування” (cancel culture), цензури в соціальних мережах з боку Big Tech, гендерної ідеології (жодних “гендерних експериментів” у підручниках чи в суспільному вихованні).
- Визнаючи визначальну роль християнства у формуванні європейського та українського світоглядів, ми гарантуємо свободу совісті при особливому захисті національних духовних інституцій.
- Християнська мораль, національні цінності та традиційні шлюб і сім’я є запобіжниками від соціального розпаду і суспільного занепаду, що призводять до зникнення народів і смерті національної держави.

29. Сімейні цінності – показник притомності нації.

- Поважай і плекай батьківство, старість та авторитет.
- Не твори сім’ю з чужинцем з не твого народу, зберігай ієрархію крові – свій етнос, свій нарід, своя раса.
- Сім’я – це мікромодель суспільства, де передаються духовні, національні і суспільні цінності.

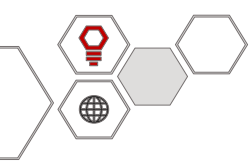

- Велика і міцна сім'я – це базова клітина нації, яку держава має захищати понад усе.
- Традиційна національна сім'я як “екосистема розвитку” – стійкий союз дорослих, що базується на добровільній відданості, де ключовим є не лише продовження роду, а й створення безпечного простору для формування здорової психіки наступного покоління.
- Звичаєвість національної сім'ї – це не патріархальний устрій, а спадковість цінностей та емоційна стабільність, джерело любові та вірності, взаємодопомоги і взаєморозуміння.
- Традиційна сім'я – “автономний вузол суспільної стійкості” – базовий осередок суспільства, заснований на нерозривному союзі чоловіка та жінки, який виконує функцію відтворення суверенного людського капіталу.
- В системі національної безпеки традиційна сім'я – це найменша одиниця спротиву, що здатна до самозабезпечення, виховання та збереження культурного коду без прямого втручання держави.
- Батько – “гарант зовнішнього контуру та ініціації”, особа, що втілює чоловічість і природну (божественну) мужність, соціальну ініціацію, він є мостом між внутрішнім світом сім'ї та зовнішнім соціумом. Це роль, що визначається як функція безпекового супроводу. Батько є джерелом правил, дисципліни та захисту кордонів (як сімейних, так і державних). Його завдання у вихованні – перетворення дитячого імпульсу на громадянську відповідальність та волю до захисту свого простору.
- Мати – “берегиня ціннісної прошивки та внутрішнього ресурсу”, особа, що втілює жіночість як природний (божественний) витвір дива, безумовне прийняття та емоційний інтелект, вона – “база безпеки”, з якої дитина починає пізнавати світ. Це фігура, що забезпечує психоемоційну регенерацію членів сім'ї. В сенсі моралі – це головний транслятор етичних норм та емпатії. В контексті

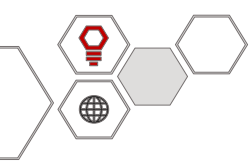
безпеки – це “інституція”, що формує “психологічний тил”, без якого неможлива висока стійкість (resilience) нації під час криз.

- Сімейні цінності як “когнітивний фільтр”, а не примітивне “зведення правил”, що плекають не лише любов і кохання, ієрархію поваги і мистецтво виховання, а й духово-настрєві співчуття (здатність розуміти та підтримувати одне одного), відповідальну свободу (вибір залишатися разом щодня, попри труднощі, заради спільної мети), родову пам’ять і спадщину поколінь (розуміння свого коріння як джерела сили, а не як тягаря минулого).
- Сімейна національна звичаєвість – це не “поклоніння попелу”, а “передача вогню”. Знання літопису свого роду до сьомого коліна – основа особистої та національної гідності.
- Звичаєва сім’я має отримувати фінансову підтримку і батьки (тато та мати) мають бути впевненими, що школа зміцнює сімейні цінності, а не руйнує їх.
- Союз чоловіка та жінки є базовою одиницею суспільства.
- Традиційна сім’я – це “мала держава”, добробут і міцність якої прямо пропорційна стабільності та обороноздатності всієї країни.
- Сімейні цінності – показник національного виживання, набір етичних установок (жертвність, вірність, повага до ієрархії поколінь), які діють як імунітет проти деструктивних ідеологій.
- Сімейні цінності – це “соціальний клей”, який запобігає атомізації (розпаду на окремих індивідів), що робить націю вразливою до зовнішнього маніпулювання.
- Сім’я – це не просто союз з любові й витвір кохання чоловіка і жінки, а й стратегічний об’єкт, від якості роботи якого залежить, чи існуватиме нація через 50 років.
- Сім’я як союз чоловіка та жінки визнається фундаментом суспільства, а держава зобов’язується оберігати звичаєву (традиційну) мораль та сприяти зростанню українського роду.

30. Культ Роду і народжуваності.

- Визнавай диво кохання і чесноту вірності, але вважай на свою расово-національну і культурно-звичаєву відповідальність за сім'ю і за самоозначення нащадків щодо своєї нації і раси.
- Активна демографічна політика – нагальна потреба і складова національної безпеки.
- Державна підтримка багатодітних родин та захист консервативних сімейних цінностей – основи суспільної моралі.
- Масштабні програми підтримки народжуваності є обов'язком держави, яка повинна активно стимулювати народжуваність (виплати, пільги, пошанування).
- Базовою для держави має стати система “сімейного оподаткування”, де податкова ставка зменшується з кожною наступною дитиною в родині.
- Повносяжна зупинка нелегальної міграції, припинення прийому іммігрантів іншої раси – є нагальною вимогою часу, а перехід до моделі “культурної асиміляції” має стосуватися лише представників європеоїдних народів (мігрант повинен стати частиною нації, а не жити в паралельному суспільстві).
- Демографічна криза ставить під загрозу саме існування нації у відносно довгостроковій перспективі.
- Твори і плекай сім'ю, примножуй родину, зберігай сімейні і національні цінності, що є притаманними твоєму народові, й зміцнюй їх через виховання нащадків у звичаєвості і просвітництві, вивченні правдивої минувшини і звичаїв, прищеплюючи у дітях відчуття шляхетності і доброчинності, потягу до знань і працелюбності, усвідомлення відповідальності і обов'язку, переймання духовністю і жертівністю, сповідання героїзму і любові у неспинному прагненні до самовдосконалення та у довічному

поступі на славу своїх родини-народу, держави-Батьківщини й усього людства.

Вічність Нації – спокута перед предками і відповідальність перед нащадками. Кожне рішення сьогодні має прийматися з думкою про те, чи зміцнить воно твою державу через сто років і чи стане воно запорукою існуванню і розквіту твого народу на віки вічні.

Призначення сучасного націонал-консерватизму – збудувати національну державу, яка буде занадто міцною, щоб її можна було захопити, занадто стійкою, щоб її можна було зруйнувати зсередини, занадто розумною, щоб її вдалося обдурити, занадто гордою, щоб її можна було купити і занадто духовою, щоб її можна було занапастити.

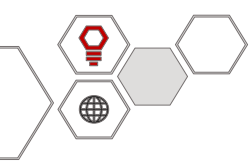
Світ хоче бачити нас цифрами в загальній статистиці, але ми обираємо бути Нацією зі своєю волею, історією та майбутнім!

Планета розмаїта поки є нації вільні й самобутні, тож розбудовуймо національну державу, щоб зберегти власне обличчя в глобальному дзеркалі!

Справжня єдність світу – це не стирання кордонів і особливостей, а союз сильних і самобутніх націй. Ми не гості в глобальному домі, ми – його господарі на власній землі!

Список використаних джерел:

1. Гай-Нижник П. П. Братство українських класократів-монархістів, гетьманців // Енциклопедія Сучасної України. – Т. 3. – К.: Національна Академія наук України, 2004. – С. 430.
2. Гай-Нижник П. В. Липинський та УДХП в теорії і практиці українського державотворення і політичного націонал-консерватизму (1900–1920 рр.) // Гілея. – 2018. – Вип. 129 (№ 2). – С. 305–322.
3. Гай-Нижник П. П. Гетьманців-державників Союз // Енциклопедія Сучасної України. – Т. 5. – К.: Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2006. – С. 582.
4. Гай-Нижник П. Гетьманський рух і Церква. До 130-річчя від дня

народження гетьмана Павла Скоропадського // Людина і світ. – 2003. – № 4. – С. 10–16.

5. Гай-Нижник П. Ідеологія сучасних українських консервативних політичних партій (з огляду на програмові засади УНКП та УКП) // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України. – К., 2011. – Вип. 3 (53). – С. 94–115.

6. Гай-Нижник П. П. Консерватизм: нарис основних напрямів та їхніх засад на тлі зламу епох (неоконсерватизм, палеоконсерватизм, націонал-консерватизм) // Український політико-правовий дискурс. – 2026. – № 20. – 28 лютого. URL: <https://ppdnz.com.ua/index.php/home/article/view/558/455>

7. Гай-Нижник П. П. Монархічна Україна: яку державну модель передбачали побудувати в Україні гетьманці у другій половині ХХ століття // Гілея. – 2012. – Вип. 61 (№6). – С. 63–71.

8. Гай-Нижник П. П. Позиції та завдання сучасного українського консерватизму // Гілея. – 2013. – Вип. 74 (№ 7). – С. 346–350.

9. Гай-Нижник П. Українська національна ідея: соборні чинники та визначальні засади // Трансформація української національної ідеї. – К.: Наш формат, 2019. – С. 143–171.

10. Гай-Нижник П. П. Український консерватизм і Гетьманський рух у ХХ ст.: нариси історії становлення та розвитку // Гілея. – 2011. – Вип. 43 (№ 1). – С. 15–38.

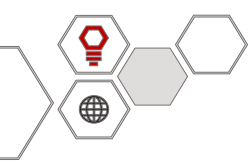
11. Гай-Нижник П. Український націонал-консерватизм: Гетьманський Рух. Кн. I. 1900–1936 рр. К.: Саміт-книга, 2023. 544 с.

12. Гай-Нижник П. Український націонал-консерватизм: Гетьманський Рух. Кн. II. 1937–1945 рр. К.: Саміт-книга, 2024. 588 с.

13. Гай-Нижник П. Український націонал-консерватизм: Гетьманський Рух. Кн. III. Ч. 1. 1945–1957 рр. К.: Саміт-книга, 2025. 528 с.

14. Консерватизм: Антологія. – К.: Смолоскип, 2008. – 820 с.

15. Кочубей Н. Думки гетьманця // Хліборобська Україна. – Кн. 2. – Зб. II, III, IV. – Відень, 1920–1921. – С. 122–139.

16. Кучабський В. Одверта відповідь польському консерватистові. Львів: Наклад видав. Кооперативи “Мета”, 1932. 236 с.
17. Кучабський В. Українська державна путь // Дзвони. – 1934. – Ч. 1/2. – С. 61–68.
18. Липинський В. Листи до братів-хліборобів. Про ідею і організацію українського монархізму. – Київ-Філадельфія, 1995. – 470 с.
19. Програма націонал-консервативної партії «БУЛАВА» / Павло Гай-Нижник. – Київ, 2013. – 37 с.